

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Δ'

19 ΜΑΡΤΙΟΥ 1926

Αριθ. 12

ΕΠΙ ΤΗ ΕΙΣΟΔΩΙ ΕΙΣ ΤΗΝ Μ. ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΝ

Ο Μακ. Αρχιεπίσκοπος ἀπήθυνα τὴν εἴης ποιμαντικὴν παραινέσιν πρὸς τὸν λαὸν ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ εἰς τὴν Μ. Τεσσαρακοστὴν :

Ἀπὸ ἐβδομάδος ἡ Μήτηρ ἡμῶν Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἰσήγαγε τὰ πιστὰ καὶ ἀφωσιμμένα τέκνα αὐτῆς εἰς τὸ στάδιον τῆς νηστείας, τῆς πνευματικῆς ἀποκαθάρσεως, τῆς ἐγκρατείας καὶ ψυχικῆς περισυλλογῆς.

Καὶ ἡ περίοδος αὕτη τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς, ἣτις διανθίζεται καὶ περικυμείται διὰ θεσπεσίων ἱερῶν ἀκολουθιῶν καὶ υπερῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀσμάτων, τερπόντων, κατανυσόντων καὶ μεταφερόντων εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἀπὸ τῆς γῆς, εἰς τὰ πνευματικὰ καὶ ὑπερκόσμια ἀπὸ τῶν χαμαιζήλων καὶ προσγείων, ἀποτελεῖ ὅασιν-πραγματικὴν ψυχικῆς ἀνακουφίσεως, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἐπιποθῶμεν πάντες ὡς ἡ διψαλέα ἔλαφος ἐπιποθεῖ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων.

Διότι τίς—ὄσονδήποτε ψυχρὸς καὶ ἀδιάφορος καὶ ἂν ἦ πρὸς τὴν θρησκείαν, ὅσον δὴποτε ἀπημβλυμένον καὶ ἂν ἔχη τὸ ἠθικὸν αἰσθητήριον—τίς δὲν θὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἡ ὑπέμετρος ἀπόλαυσις τῶν φαγητῶν καὶ τῶν ποτῶν, ἡ ὑπερβολικὴ προσήλωσις εἰς τῆς γῆς τὰ ἀγαθὰ, ἡ περὶ τὰς ἡδονὰς κατάχρησις, ἡ ὀλόψυχος ἀφοσίωσις εἰς διασκεδάσεις νυχθημέρους καὶ τὴν σωματικὴν υγιάν ἀσφαλῶς καὶ ἀναποφεύκτως ἐπηρεάζουσιν, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴν καταπονοῦσι καὶ καθιστῶσιν ἀνίκανον πρὸς πᾶν ὑψηλὸν καὶ πρὸς πᾶσαν πνευματικὴν ἀνάτασιν; Πρέπει δ' ἄφ' ἑτέρου νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι καὶ πάντοτε μὲν ἐν τοῖς σημερινοῖς καιροῖς, ἰδίᾳ δὲ κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς ἡμέρας, μεγάλως μὴ κατεφρονήσαμεν τῶν πνευματικῶν, ἵνα μὴ εἴπωμεν ὅτι τελείως ἐπιλήσμονες τούτων πολλοὶ τῶν χριστιανῶν, ὀπίσω δὲ τῶν ἐπιθυμιῶν αὐτῶν ἐπορεύθησαν καὶ ἀπὸ τῶν ὀρέξεων αὐτῶν οὐκ ἐκωλύθησαν.

Ναί! Αἱ ἐκδηλώσεις τοῦ ἡδονισμοῦ, ἐν ταῖς πλείοσι τῶν ὁποίων ὁ κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν δημιουργηθεὶς ἄνθρωπος ἀποβάλλει πάντα σύνδεσμον μετὰ τοῦ θεοῦ καὶ περιέρχεται εἰς κατάστασιν κτηνώδη, ὡς ἔλκη δηλητηριώδη ἐξεχύθησαν ἐφ' ὀλοκλήρου σχεδὸν τοῦ σώματος τῆς Κοινωνίας. Ἄϋπνοι καὶ

ἀκοίμητοι οἱ πολλοὶ ἐγένοντο πρὸς ἀκρασίαν καὶ γαστριμαργίας ἐπιθυμίαν. Σκοπὸς αὐτῶν καὶ τέλος τῆς ζωῆς, ἣτις ἐν τῇ πραγματικότητι ἀποτελεῖ ἀπλῶς τὸ προανήκρουσμα καὶ τὴν προπαρασκευὴν διὰ τὴν μέλλουσαν, τὴν αἰώνίαν, τὴν ἀτελεύτητον ζωὴν, κατέστη τὸ φαγητὸν καὶ τὸ ποτόν, αἱ ψυχοφθόροι καὶ σωματικῶλεθροὶ ἀπολαύσεις τῆς σαρκὸς καὶ αἱ ἀσύνητοι καταχρήσεις. Εἰς τὸν θωμὸν τούτων κατασωτεύεται τὸ χρῆμα, κατασπαταλῶνται πολὺτιμοὶ ζωτικαὶ δυνάμεις, ἡ νεότης φθείρεται, ἡ σὰρξ λατρεύεται, ἡ ἡδονὴ θεοποιεῖται. Πλὴν πάντα ταῦτα, καταδικάζοντα ἡμᾶς εἰς ἀπώλειαν ψυχικὴν καὶ αἰώνίαν καταδίκην, δὲν εἶναι ἱκανὰ οὔτε τὴν προῦσαν ἡμῶν ζωὴν ν' ἀνακουφίσωσι καὶ εὐφροσύνην μόνιμον εἰς αὐτὴν νὰ προσπορίσωσιν.

Ἄλλ' ἰδοὺ ἡ ἀλάνθαστος καὶ ἀσφαλῆς ὁδὸς πρὸς εὐτυχίαν, ἀλλὰ καὶ πρὸς ψυχικὴν ἀκμὴν καὶ σωτηρίαν. Ἡ Ἐκκλησία φιλοσόφως περὶ ἡμῶν προνοουμένη ὑποδεικνύει ταύτην καὶ προσκαλεῖ, ἵνα ἄνευ χρονοτριβῆς καὶ ἀναβολῶν ἐπιζημιῶν εἰσέλθωμεν εἰς αὐτήν. « Ἰδοὺ νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος, ἰδοὺ νῦν ἡμέρα σωτηρίας. Ἀποθώμεθα τὰ ἔργα τοῦ σκότους καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὄπλα τοῦ φωτός ».

Νηστεύσωμεν, ἀδελφοί, ἐγκρατευθῶμεν, περισυλλεγώμεν, μετανοήσωμεν, ἀποκαθρθῶμεν. Ἄς θελήσωμεν διὰ τῆς νηστείας νὰ ἐξαρθῶμεν ὑπεράνω τῶν γηίνων, εἰς τὰ ἵποια καθέλκει καὶ παρασύρει καὶ καθλοῖ ἡ θεδαρημένη ἐκ τῶν τρυφῶν καὶ τῶν ποτῶν κοιλία. Ὁ προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ ἀρετὴ. Πρὸς κατόρθωσιν ὁμοῦ καὶ ἐκπλήρωσιν αὐτῆς εἶναι ἀπαραίτητος ἀγὼν, ἀγὼν διηνεκής. Ὁ δὲ ἀγωνιζόμενος πρὸς ἀρετὴν πάντα ἐγκρατεύεται, ἵνα ἔχη ἐλευθερίαν τὴν ψυχὴν καὶ μὴ κατασκευάζῃ εἰς αὐτὴν βαρύτερον τὸ δεσμοτήριον παχύνων τὴν σάρκα. Μόνον τοιοῦτοτρόπως θὰ ἀποφύγωμεν πᾶσαν κακίαν συναφὴ πρὸς τὴν ἀκρασίαν ἢ τοι τὴν φιληδονίαν, τὰς ἐριδας, τὰς μάχας, καὶ θὰ δυναθῶμεν νὰ χαλιναγωγήσωμεν, νὰ κυριεύσωμεν καὶ νὰ καθοδηγήσωμεν τὰ ὀρέξεις τῆς σαρκὸς.

Θελήσωμεν νὰ περισυλλέξωμεν τὸν νοῦν ἡμῶν καταπεύγοντες εἰς τὸ κατανοητικὸν καὶ ἅγιον περιβάλλον τῶν Ἱ. Ναῶν, ἀνατρέξωμεν ἐκεῖ εἰς τὸ παρελθὸν ἡμῶν, ἀναμετρήσωμεν τὰς ἡμετέρας πράξεις καὶ τὰς παραβάσεις τῶν νόμων τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν παραγγελμάτων τῆς θρησκείας καὶ ἀποφασίσωμεν ὅπως μὴ

επανεέλθωμεν τοῦ λοιποῦ ἐπὶ τῆς σχολιάς ὁδοῦ τῆς ἁμαρτίας. Τὸ περιβάλλον, τοῦτο ἀπόπνεον λιθανωτοῦ εὐσεβείας, θὰ χαρίσῃ εἰς ἡμᾶς τὴν εἰρήνην, τὴν ἡρεμίαν τῆς ψυχῆς καὶ τὴν ἀνάπαυσιν τῆς συνειδήσεως, καὶ θὰ μᾶς ὀπλίσῃ διὰ νέων ἀγνώστων μέχρι τοῦδε εἰς ἡμᾶς ἠθικῶν δυνάμεων. Ἐκεῖ θὰ αἰσθανθῶμεν τὴν ἀνάγκην τῆς ψυχικῆς ἀνακαινίσεως καὶ μετανοίας, τῆς ἐξαγορεύσεως τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν ἐνώπιον τοῦ πνευματικοῦ ἡμῶν πατρὸς καὶ τῆς μεταλήψεως τῶν ἀχράντων καὶ ζωοποιῶν μυστηρίων, ἵνα οὕτω στερεῶ τῷ πεδῖ διαδίζωμεν τὴν ὑπὸ τοῦ Ἐθαγγελίου προδιαγεγραμμένην ὁδὸν τῆς ἀρετῆς καὶ τελειότητος καὶ ἀξίως ὑπαντήσωμεν τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, Ὁὐ τὸ ἀπειρον ἔλεος σὺν τῇ παρ' ἡμῶν εὐχῇ καὶ εὐλογία εἶη μετὰ πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.

ΘΛΙΒΕΡΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

Παρήλθεν ἡ ἑβδομάς τῆς Ἀπόκρως, διεδέχθη ταύτην ἡ τῆς Τυροφάγου καὶ εἰσῆλθομεν εἰς τὴν Μ. Τεσσαρακοστήν. Καὶ ἔχων τις ὑπ' ὄψει τοὺς χοροὺς οἱ ὅποιοι ὠργανώθησαν ὑπὸ σωματείων καὶ ἐμάδων πάντες εἶδους καὶ πάσης τάξεως καὶ καταστάσεως, κατὰ τὰς δύο παρελθούσας ἑβδομάδας, καὶ ἀναμετρῶν τὰς θακχικὰς ὀρχήσεις καὶ τὰς ἐκκελυμένας διαχύσεις, τὸν δαιμονιώδη τάραχον, τὴν τρομερὰν χρηματικὴν σπατάλην, ὑπὸ τῶν ὁποίων συνωδεύοντο αἱ καθ' ἑκάστην γενόμεναι χορευτικαὶ ἐσπερίδες, σχηματίζει τὴν ἐντύπωσιν ὅτι κατόπιν καταγιγῆδος τρομακτικῆς καὶ κυκλῶνος καταστρεπτικοῦ εὗρεν ἡμᾶς ἐπὶ τέλους ἡ ποθητὴ γαλήνη.

Ἡ παρομοίωσις αὕτη, τὴν ὁποίαν ἐκ τῶν συμβαινόντων ἐν τῇ φυσικῇ κόσμῳ δαναϊζόμεθα, ἐὰν δὲν ἐφαρμόζῃ καὶ δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν πραγματικότητα κατὰ τὸ δεύτερον μέρος, ἐφαρμόζει ὁμως πληρέστατα ἄσπον ἀφορᾷ τὸ πρῶτον μέρος αὐτῆς. Διότι, τῇ ἀληθείᾳ, πρὸς καταγιγῆδα ὀφείλει νὰ παρομοιάσῃ τις τὰς διασκεδάσεις ἐκείνας, τὰς ὁποίας ἐδοκίμασαν πλείστοι τῶν χριστιανῶν κατὰ τὰς δύο τελευταίας ἑβδομάδας τὰς πρὸ τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς. Καταγιγῆς ἠθικῆ, ἀνεμοστρόβιλος ψυχικός, συγκλονισμὸς σωματικός μετὰ συνεπειῶν θαυράτων, ἐπικινδύνων, φοβερῶν καὶ δλεθρίων. Καὶ ὁμως μετὰ τὴν τρικυμίαν, ἡ ὁποία ἐνσκήπτει ἐπὶ τῆς ἀγριεούσης καὶ ἀνατρεπομένης ἐκ τῶν θυθῶν αὐτῆς θαλάσσης καὶ κατασυντρίβει καὶ βυθίζει τὰ πλοῖα τὰ εὐρεθέντα ἐν τῇ μέσῳ τοῦ πελάγους, ὅταν ἐπέρχεται γαλήνη βλέπει τις γὰ ἐπιπλέουσι τὰ συντρίμματα τῶν ναυαγίων καὶ ὅλαι αἱ ρυπαραὶ οὐσαί, αἱ ὁποῖαι τεθαμμένα εἰς τὸν θαλάσσιον πυθμένα ἀνακίπτουσιν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, τοιοῦτοτρόπως καὶ μετὰ τὸν ψυχικὸν σάλαγον τῶν χορῶν καὶ τὸν ἠθικὸν συγκλονισμὸν τῶν κοσμικῶν διασκεδάσεων, βλέπει τις τὰ ἠθικὰ ναυάγια καὶ τὰ σωματικὰ συντρίμματα νὰ κατα-

κλύζωσι τὴν κοινωνίαν. Δὲν θὰ ἦτο ἀναμφίβολως οὐδεμία ὑπερβολὴ οὔτε ἐξόγκωσις τῶν γεγονότων, ἂν ἐλέγετο, ὅτι κατὰ τὰς ἑβδομάδας τῶν Ἀπόκρως ἡ χριστιανικὴ Ἑλλάς ἠττάται εἰς ἓνα πόλεμον ἦταν πολυνεκρον. Ὁ μεταπολεμικὸς ἄνθρωπος εἶναι ἤδη κατεληγμένος ὑπὸ νευρικότητος καὶ ὑπερβολικῆς μερίμνης περὶ πάντων. Ἀπώλεσεν ἤδη τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν ψυχραιμίαν του. Ὁ ἀγὼν τῆς διοπάλης διὰ τοὺς μὲν, ἡ ἐπιθυμία τῆς ἀποκτήσεως καὶ συσσωρεύσεως κερδῶν καὶ ἀγαθῶν περισσοτέρων κατὰ τὸ δυνατόν διὰ τοὺς ἄλλους, ἀποτελεῖσι τὴν μοιαιδικὴν ἐνασχόλησιν τῶν σημερινῶν ἀνθρώπων. Ὅλα ταῦτα ὡς ἄμεσον συνέπειαν ἔχουσι τὴν σωματικὴν ἐξάντλησιν καὶ τὴν φθοράν.

Αἱ ὀλονύκτιοι διασκεδάσεις, αἵτινες συνοδεύονται ὑπὸ τῆς στερήσεως τοῦ ζωογόνου ὕπνου καὶ τῆς πλημμονῆς φαγητῶν καὶ διχρόρων οἶνοπνευματωδῶν ποτῶν, συμπληροῦσι τὴν σωματικὴν ἀσθένειαν τῶν ἀνθρώπων τῆς συγχρόνου γενεᾶς ἡμῶν, ἡ ὁποία σωματικῶς ἀξιοῦμένη πλημμελῆς καὶ καχεκτικῆ, ἀναμφισβητήτως θὰ παραδώσῃ διάδοχον γενεὰν ἀπὸ ἀπόψεως σωματικῆς βραχυτικῆς, χοιραδικῆς, φυματιώσαν, φθίνουσαν, ἐκφυλισμένην. Αἱ τρομακτικαὶ ἀφαιμάξεις καὶ αἱ πρωτοφανεῖς ἐκατόμβαι, μ' ὅλα ταῦτα, τὰς ὁποίας προσέφερε πρὸ ὀλίγου ἀκόμη τὸ ἔθνος ἡμῶν, ἐπέβαλλον καὶ ἀτέγκτως ἐπέτασσαν τὴν ἐνδυνάμωσιν, τὴν τόνωσιν καὶ τὴν διὰ παντός ὑγιεινοῦ μέσου ἐνίσχυσιν τῶν σωματῶν τῶν πολιτῶν Ἑλλήνων. Μὴ ἐπιδιωκομένης καὶ μὴ ἐπιτυγχανομένης ταύτης εἶναι φυσικῶς ἀδύνατον ν' ἀναλάβῃ τὸ πολὺπλαγκτον ἔθνος ἡμῶν. Καὶ οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, βεβαίως δὲν εἶνε δυνατόν σώματα τοιαῦτα παραλελυμένα νὰ ἀντιμετωπίσωσιν ἐνδεχόμενον κίνδυνον ἐθνικὸν καὶ, ἕπερ μέγιστον καὶ σπουδαιότατον, σώματα τοιαῦτα δὲν θὰ εἶνε δυνατόν νὰ ἐκπληρώσωσιν ἐπὶ τῆς γῆς τὸν προορισμόν, δι' ὃν ἔθετο ταῦτα ἐπ' αὐτῆς ὁ Πλάστης, καθόσον θὰ ἀποτελώσιν ἄχρηστα καὶ ἀσθενῆ καὶ ρεφυρωμένα δοχεῖα, ἐν τοῖς ὁποίοις θὰ κατοικῶσι ψυχαὶ ἀπημελῶμεναι καὶ γεωχαρεῖς, ἀνίκανοι πρὸς πᾶν γενναῖον καὶ ἄγιον.

Ἄλλ' ἡ ἐπὶ τῶν ψυχῶν ἀκριβῶς θλιβερωτάτη ἐπίδρασις εἶναι ἡ τραγικωτέρα συνέπεια τῶν χορῶν.

Εἰς τὰς αἰθούσας ἐκείνας, τῶν ὁποίων ὁ Σατὰν κυριαρχεῖ καὶ πάντες οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ, πόσα πάθη ἀναπτύσσονται, πόσαι κακίαι ἐξελλίσσονται, πόσα παράνομα καὶ φαῦλα βλέπουσι τὸ φῶς! Καὶ ἅς μὴ νομισθῇ, ὅτι τοιαύτην περὶ τῶν χοροεσπερίδων ἔχουσιν ἰδέαν μόνον οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἀπὸ τῶν ἀπόκρως αὐτῆς κρίνοντες τὰ κατὰ κόσμον. Οὐχί! Οἱ κίνδυνοι εἰ ἠθικοί, τοὺς ὁποίους διατρέχει ἄνθρωπος ἑαυτὸν σεβόμενος καὶ ἔχων ποιᾶν τινα συναίσθησιν τῆς ἀποστολῆς του, δὲν διέφυγον οὔτε τοὺς συγγραφεῖς τῆς ἐλαφρᾶς φιλολογίας. Διηγοῦνται ὅτι ὁ γνωστός Γάλλος μυθιστοριογράφος Ἀλέξανδρος Δουμάς, πατὴρ, ἔλεγέ ποτε εἰς νεαρὰν κυρίαν: «μὴ ὀδηγήτε ποτὲ τὰς θυγατέρας σας καὶ τοὺς υἱοὺς σας εἰς τοὺς

χορούς, ἂν ἐπιθυμητέ νὰ διατηρήσετε αὐτοὺς ἀγνοοῦς, ἐντίμους, νηφαλίους, καθαρούς. Ἐὰς συμβουλὰς ταύτας σὰς δίδει ἄνθρωπος διελθὼν ἐν ἀσωτεία τὴν νεότητά καὶ καλῶς γνωρίζων τί γίνεται εἰς τὰς αἰθούσας τῶν χορῶν». Καὶ ἀφ' οὗ τοιαύτην περὶ τῶν χορῶν εἶχεν ἰδέαν ἄνθρωπος ὑποθάλας καὶ ἀναπτύξας, ἕσων ὀλίγοι, τὰ πάθη τῆς σαρκὸς δι' ἕσων ἔγραψε, οὐδέποτε δὲ κίσθανεῖς ἀπορίσων καὶ στοργὴν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, πῶς πρέπει νὰ σκέπτονται οἱ σημερινοὶ χριστιανοί; «Ἀποφεύγετε τοὺς χορούς, ἀναφωνεῖ εἰς μίαν ἑμιλίαν αὐτοῦ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, διότι οὗτοι εἶνε σχολεῖα τῶν πλέον ποταπῶν παθῶν, ἔργον καὶ ἀναφυγὴ δαιμονική. Ἐὰν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νυκτὸς, καθ' ἣν λαμβάνουσι χώραν αἱ κοσμικαὶ αὐταὶ εὐωχίαι, ἐπιπτεν ἀνὰ εἰς ἀστὴρ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ στερεώματος δι' ἐκάστην κακίαν διαπραττομένην ἐν ταῖς αἰθούσαις τῶν χορῶν, ἐντὸς ὀλίγου, λέγει, οὔτε εἰς θὰ ἐναπέμενεν ἐπὶ τοῦ στερεώματος. Τσαῦτα κακία διαπράττονται ἐκεῖ».

Ἄλλοτε δὲ μετ' ἀγανακτήσεως λέγει ἐξ ἀφορμῆς χοροῦ δοθέντος ἐν Ἀντιοχείᾳ: «ἐὰν ἐγνώριζον ἐκείνους οἱ ὅποιοι μετέσχον τῆς πικραφροσύνης ἐκείνης, θὰ ἐξεδίωκον αὐτοὺς τῆς Ἐκκλησίας καὶ οὐδέποτε θὰ ἐπέτρεπον νὰ προσεγγίσωσι τὰ φρικτὰ μυστήρια». Καὶ τί θὰ ἔλεγεν ἀρὰ γε ὁ θεὸς πατὴρ ἐὰν παρίστατο μάρτυς τῆς χορευτικῆς μανίας, ἣτις κατέλαβε τὰς δύο παρελθούσας ἐδδαμάδας τοὺς Ἕλληνας χριστιανούς; Εἶναι φρικτόν, πράγματι, τὸ γεγονός τῆς ἐξαχρεώσεως καὶ τοῦ ἐκφραλισμοῦ, ὁ ὅποιος σιντελεῖται διὰ τῶν χορῶν. Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς μετὰ δεικναιολογημένης φρίκης καὶ ἀποτροπιασμοῦ καυτηριάζει ἀνεπιφυλάκτως καὶ καταδικάζει αὐστηρότατα τοὺς σημερινούς χορούς ἐν ἑβδομαδιαίῳ περιοδικῷ καὶ συγχρόνῳ Ἑλλην λογογράφῳ, ὅστις, ἄλλως τε, πολλὰ τὰ οὐχὶ ἀδιάβλητα ἠθικῶς μυθιστορηματὰ ἔγραψε καὶ γράφει. Ὁ ἔπρεπε νὰ ληφθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων μέτρα δρακόντεια ἀπαγορεύοντα διαρρήδην τὴν λειτουργίαν κέντρων τοιούτων, ἐν τοῖς ὁποίοις ἐκφυλλίζετο ἡ νεότης, ὑποδιώξετο εἰς τὴν κατάστασιν τοῦ κτήνους ὁ κατ' εἰκόνα Θεοῦ πλασθεὶς ἄνθρωπος, καὶ ἀποστερεῖται τελείως τοῦ ἠθικοῦ του αὐτοσεβασμοῦ καὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπροπέας πᾶς χριστιανὸς πολίτης.

Τοιαῦτα γεγονότα ἐπιγέουσι φόβους διὰ τὸ μέλλον τῆς κοινωνίας, οὐδεμίαν δὲ μοιρολατρικὴν σκέψιν εἶναι ἐπιτετραμμένην ἐνώπιον δοόντων ἀτοπημάτων, τὰ ὅποια ἑμαδικὸν πλέον χαρακτήρα ἤρχισαν νὰ λαμβάνωσι. Ἡ Ἐκκλησία θ' ἔπρεπε, νομίζομεν, νὰ ὀρθώσῃ τὸ ἀνάστημα αὐτῆς καὶ νὰ θελήσῃ νὰ θέσῃ φραγμὸν εἰς τὸν ὀρμητικὸν χείμαρρον τῆς γενικῆς παραλυσίας, ὁ ὅποιος τείνει νὰ παρασύρῃ καὶ τὴν τελευταίαν αἰδῶ.

Θὰ ἔπρεπεν, ἐπιστρατεύουσα ὅλας αὐτῆς τὰς δυνάμεις, νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τοῦ κακοῦ, νὰ συμβουλευθῇ, νὰ προτρέψῃ, νὰ ἀπειλήσῃ, νὰ ἐπιτιμήσῃ τὰ ἄτακτα καὶ παραπλανηθέντα τέκνα καὶ νὰ προφυλάξῃ δι' ὅλων τῶν

ἐνδεδειγμένων προφυλακτικῶν μέσων τὰ μὴ προσδεβλημένα εἰσέει ὑπὸ τοῦ μίσματος τῆς ἀνηθικότητος. Διότι, ἂν οὕτω προχωρήσωμεν, ὁ σάραξ τῆς ἠθικῆς πωρώσεως καὶ ἀναισθησίας μικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον προχωρῶν θὰ ὑπαισδύσῃ εἰς ἅπαντα ἀνεξαιρέτως τὰ κοινωνικὰ στρώματα καὶ θὰ κατακτήσῃ καὶ τὰ ἀνεπηρέαστα ἐναπομείναντα ὀλίγα ἠθικὰ στοιχεῖα καὶ θὰ κυριεύσῃ συνεπῶς καὶ τὰ τελευταῖα χαρακώματα ἡμῶν. Καὶ τότε οὐαὶ καὶ ἀλλοίμονον. Ἡ θεραπεία θὰ εἶναι ἀδύνατος.

† ΔΕΙΚΝ. ΜΙΧΑΗΛ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ
Πρωτοσύγκελλος Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΕΘΝΙΚΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΕΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑ

(Ἀνταπόκρισις)

Τῇ τρίτῃ Φεβρουαρίου συνήλθεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Βουλῆς τὸ πρῶτον Ἐθνικὸν Ἐκκλησιαστικὸν Συνέδριον συμφώνως πρὸς τὸν νέον ὀργανικὸν νόμον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας, τὸν ψηφισθέντα κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ὑπὸ τῶν Νομοθετικῶν τῆς χώρας Σωμάτων, ὅστις ἀποδίδει τὴν αὐτονομίαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Κατὰ τὸν Νόμον τοῦτον, συστατικὰ μέρη τῆς Ἐκκλησίας εἶνε αἱ Ἐνοριαί, αἱ Πρωθιερεῖαι, αἱ Μοναί, αἱ Ἐπισκοπαί, αἱ Ἀρχιεπισκοπαί καὶ αἱ Μητροπόλεις. Ἐπὶ κεφαλῆς τῶν συστατικῶν τούτων μερῶν τῆς Ἐκκλησίας ἴσταται ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ἡ ἀνωτάτη ἀρχὴ εἰς τὰ πνευματικὰ καὶ κανονικὰ ζητήματα.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐπὶ τῶν ζητημάτων τῶν ἀφορώντων τὴν διοίκησιν, τὴν θεῖαν λατρείαν, τὰ ἐκκλησιαστικὰ καθιδρύματα καὶ τὰς ἐπιτροπὰς πλαισιοῦται ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ Ἐθνικῷ Συνεδρίῳ (Congres Bisericese National) ἀποτελουμένῳ ὑπὸ 6 ἀντιπροσώπων ἐξ ἐκάστης Ἐπαρχίας, ὧν οἱ 2 κληρικοὶ καὶ 4 λαϊκοί, τῶν μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου. Τὸ Συνέδριον τοῦτο, οὗ προεδρεύει ὁ Πατριάρχης τῆς Ρουμανίας, ἐπικυροῖ τοὺς διαφόρους κανονισμοὺς πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ ὀργανικοῦ τῆς Ἐκκλησίας νόμου, πλὴν τῶν δογματικῶν καὶ κανονικῶν ζητημάτων, ἀνηκόντων τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ. Ἀπὸ τοῦ Συνεδρίου τούτου προέρχεται καὶ ἀπορρέει τὸ λεγόμενον Κεντρικὸν Ἐκκλησιαστικὸν Συμβούλιον ἀποτελούμενον ἐκ 15 μελῶν (10 λαϊκῶν καὶ 5 κληρικῶν), τριῶν ἐξ ἐκάστης Μητροπόλεως, ὡς ἀνωτάτον Διοικητικὸν ὄργανον ἀπάσης τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὡς ἐκτελεστικὸν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συνεδρίου καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἡ ἔναρξις τῶν ἐργασιῶν τοῦ πρώτου Συνεδρίου τούτου ἐγένετο τῇ 3 Φεβρουαρίου μετὰ πάσης ἐπισημότητος, ἐξῆρε δ' ἅπας ὁ τύπος τὴν σημασίαν, ἣν ἐνέχει, καὶ ὠφελιμότητα, ἣτις δύναται νὰ προέλθῃ ἐξ αὐτοῦ. Μετὰ τὴν νενομισμένην δέησιν ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ, εἰσῆλθον ἅπαντα τὰ μέλη, περὶ τὰ 132, εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν συνεδριάσεων τῆς Βουλῆς. Ὁ Πατριάρχης Μίρων κατέλαβε τὴν προεδρικὴν ἔδραν. Τὰ μέλη ἔλαβον θέσιν ἀναμίξ, οὕτως ὥστε μεταξὺ δύο ἱερέων ἢ διακόνων διέκρινέ τις καθήμενον τὸν πρωθυπουργὸν Ἰονὲλ Βραϊάνο ἢ τοὺς Ὑπουργούς, τὸν πρῶτον πρωθυπουργὸν στρατηγὸν Ἀβερέσκου ἢ τὸν ἀρχηγὸν τοῦ Ἐθνικοῦ κόμματος Μιχαλάκε καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Πρῶτος ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κήρυξ Λαπεδάτου ἀνέγνω τὸ βασιλικὸν διάταγμα, ὀρθίαν ἱσταμένων ἁπάντων. Εἶτα ὁ Πατριάρχης Μίρων λαβὼν τὸν λόγον, ἠὺχαρίστησεν ἅπαντας τοὺς κοπιάσαντας πρὸς σύνταξιν τοῦ ὀργανικοῦ τῆς Ἐκκλησίας νόμου, ἥτοι τὰ μέλη τῆς Ἱεραῆς Συνόδου καὶ τῶν Νομοθετικῶν τῆς χώρας Σωματίων, ἰδίᾳ δὲ τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα, ὅστις διετρονῶσεν ἀμετάπτωτον ἐνδιαφέρον, δοὺς συμβουλὰς πολυτίμους ἵνα ὅσον τὸ δυνατὸν τελειότερος ἀποβῇ ὁ νόμος πρὸς στρέωσιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος καὶ ἐπομένως τῆς ἐθνικῆς ψυχῆς καὶ ὅστις χεῖρει ἐπὶ τῇ κλήσει ἁπάντων τῶν συστατικῶν τῆς Ἐκκλησίας μερῶν, λαϊκῶν καὶ κληρικῶν, εἰς τὴν ἔναρμόνιον ἐργασίαν ἐν τῷ ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου. Ὡμίλησεν ἔπειτα περὶ τοῦ τρόπου, δι' οὗ οἱ ἱερεῖς τῶν χωρίων θὰ δυνηθῶσι νὰ ἐπαναγάγῃσι τὸν λαὸν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ θὰ ἐμφυτεύσῃσι καὶ πάλιν τὸν ἀλτροῦτισμὸν καὶ τὰ ἰδεώδη τῆς εὐαγγελικῆς διδασκαλίας ἀντὶ τῆς ἀκολασίας καὶ τῶν ἀγρίων ψυχικῶν αἰσθημάτων, ἅτινα ἐκδηλοῦνται μετὰ τὸν φρικτὴν πόλεμον, «πῶς δὲ οἱ ἐν ταῖς πόλεσιν ἀσχολοῦνται μὲ τὸ πρόβλημα τῆς συστηματικωτέρας καὶ ἐντανωτέρας θρησκευτικῆς ἀναπλάσεως, καὶ πῶς οἱ ἐπίσκοποι μεριμῶσι περὶ τοῦ πῶς λυσιτελεστέρον ἢ διευθύνουσι τὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν νέων γενεῶν ἐν τοῖς Σεμιναρίοις καὶ Θεολογικαῖς σχολαῖς, ὅπως δυνηθῶμεν ν' ἀποκτήσωμεν ὅσον τάχιον πανταχοῦ ἱερεῖς, εἰς τὸ ὕψος τῶν παρούσων περιστάσεων, καὶ ὅπως δυνηθῶμεν ὡκαίτως ν' ἀνιπτίξωμεν τὰς προόδους τῶν θρησκευτικῶν καθιδρυμάτων, νὰ ἐνθαρρύνωμεν τὴν ἐκπαιδευτικὴν δράσιν τῶν Μονῶν καὶ ἐνοριῶν καὶ βελτιώσωμεν τὸν ἡθικὸν βίον τοῦ πιστοῦ λαοῦ».

Μετὰ τὸν Πατριάρχην ὡμίλησεν ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν δηλώσας ὅτι, τοῦ λοιποῦ, ἅπαντα

τὰ δικαιώματα καὶ αἱ ὑπηρεσίαι, τὰς ὁποίας εἶχε τέως τὸ Κράτος συγκεντρωμένας εἰς ἑαυτὸ ἐν ὀνόματι τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας, μεταβιβάζονται εἰς τὰ ὄργανα, ἅτινα, κατὰ τὸ νέον καθεστῶς καὶ τὴν νέαν διοργάνωσιν, ἀνέλαβον τὴν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας. Ἐννοεῖται ὅτι τὸ Κράτος θὰ παραμῆνῃ καὶ ἐφεξῆς ὁ προστάτης καὶ ὑποστηρικτὴς τῆς Ἐκκλησίας, ἐφ' ὅσον χρόνον αὐτὴ θὰ ἔχῃ ἀνάγκην τῆς ὑποστηρίξεως ταύτης, ὅπως δυνηθῇ νὰ ἐκπληρώσῃ ὅσον τὸ καλύτερον τὴν ἀποστολὴν αὐτῆς τὴν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν, ἐκπαιδευτικὴν καὶ ἐθνικὴν ἐσωτερικῶς, καὶ ὅπως δυνηθῇ νὰ καταλάβῃ τὴν ἀρμόζουσαν αὐτῇ θέσιν μεταξὺ τῶν λοιπῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ ἰδίᾳ τῶν Ὀρθοδόξων.

Ποιεῖται κατόπιν ὁ Ὑπουργὸς ἔκκλησιν εἰς τὴν φιλοπατριάν τῶν μελῶν τοῦ Συνεδρίου, ὅπως λαμβάνοντα ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἐκ τῆς τύχης τῆς Ἐθνικῆς Ἐκκλησίας ἐξαρτᾶται αὐτὴ ἡ τύχη τοῦ ἔθνους, ἐργασθῶσι μετὰ ζήλου καὶ αὐτάπαρνήσεως ὑπὲρ ταύτης.

Συνιστῶνται κατόπιν 4 δεκαπενταμελεῖς μικταὶ ἐκ κληρικῶν καὶ λαϊκῶν Ἐπιτροπαί, ἥτοι ἐκκλησιαστικῆ, ἐκπαιδευτικῆ, διοργανωτικῆ, καὶ οἰκονομικῆ. Εἰς ἀπάσας ταύτας οἱ Μητροπολίται καὶ Ἐπίσκοποι εἶνε αὐτοδικαίως μέλη, εἰς δὲ τὴν οἰκονομικὴν ὁ οἰκείος Ὑπουργός.

Μετὰ ταῦτα ὁ Μ. Πατριάρχης Μίρων προτείνει τὴν ἀνέγερσιν μνημειώδους καθεδρικοῦ ἐν Βουκουρεστίῳ ναοῦ εἰς ἀνάμνησιν τῶν ἐνδόξων γεγονότων δι' ὧν ἐπετεύχθη ἡ ὀλοκλήρωσις τοῦ Ρουμανικοῦ ἔθνους εἰς ἓν κράτος. Ἡ πρότασις γίνεται μετ' ἐνθουσιασμοῦ δεκτῆ, ἀποφασίζεται δ' ὅπως ὁ ναὸς ἀνεγειρόμενος ὅσον τάχιον, φέρῃ, ἐπιθυμίᾳ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τὴν ἐπωνυμίαν «Ναὸς τῆς Ἐθνικῆς Σωτηρίας».

Τὴν δευτέραν καὶ τελευταίαν ἡμέραν τῶν συνεδριάσεων γίνεται ἐκλογὴ νέου Ἐπισκόπου Κωνσταντίας, τὸ πρῶτον ἐξασκούντος τοῦ Συνεδρίου τοῦ δικαιώματος τῆς ἐκλογῆς Ἐπισκόπων, ἐνῶ μέχρι τοῦδε ἐξήσκει τοῦτο τὸ λεγόμενον Μέγα Ἐκλογικὸν Συνέδριον.

Ἀνεβλήθησαν δ' αἱ συνεδριάσεις ἐπὶ τινα χρόνον ὅπως ἐν τῷ μεταξὺ γίνῃ ἡ δέουσα ὑπὸ τῶν Ἐπιτροπῶν μελέτη ἐπὶ ὅλων τῶν ζητημάτων, ἅτινα ἀθρόα προσεβλήθησαν πρὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συνεδρίου.

*Ἐν Βουκουρεστίῳ τῇ 16 Φεβρουαρίου 1926

Ἀρχιμ. ΤΙΜΟΘΕΟΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Αὐτοσυγκέντρωσις.

Εισήλθομεν εἰς τὸ στάδιον τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Δῆλα δὲ τῆς ἠθικῆς περισυλλογῆς, τῆς ψυχικῆς αὐτοσυγκεντρώσεως καὶ αὐτομελέτης, τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ἡμῶν προπαρασκευῆς πρὸς ἑορτασμὸν ἐπάξιον τῶν ἀγίων τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Παθῶν καὶ τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεώς Του. Ἡ μεταπολεμικὴ ἐποχὴ ἐδημιούργησε μίαν τοιαύτην περὶ ἡμᾶς ἀτμόσφαιραν, ὥστε δύσκολον εἶνε ἴσως νὰ εἶπῃ τις πῶς πρῶτος καὶ κυρίως συνέβαλεν εἰς τὴν ἐμφάνισιν τῶν παντοίων ρευμάτων, τὰ ὅποια ἀντιτίθενται πρὸς τὰς ἠθικὰς τῆς ἀγίας ἡμῶν θρησκείας ἀξίας, καὶ ποῖον δὲν συμπάρευσαν καὶ δὲν ἐμόλυναν τὰ διάφορα τοῦ κοινωνικοῦ πελάγους νέα κύματα. Διὰ τοῦτον τὸν λόγον διπλοῦν ἀπόκειται ἐκάστῳ πιστῷ καθῆκον: τὸ προσεῦχεσθαι ὑπὲρ τε ἑαυτοῦ καὶ ὑπὲρ τῶν ἄλλων. Ὁ Θεός, ἀγνίζων ἡμᾶς ἐν τῇ κολυμβήθρα τῆς μετανοίας τῆς ἡμετέρας, ἅς συναγίσκη καὶ τὸν περὶ ἡμᾶς κόσμον, ἂν δ'εὐτυχῆσωμεν νὰ δικαιωθῶμεν ἐνώπιον τοῦ Οἰκτίρμονος Πατρός, ἅς συνδικαιωθῶσι κατὰ συμπάθειαν καὶ πάντες οἱ ἄλλοι, ἵνα μὴ ἀπογνῶσι τὴν σωτηρίαν τῶν.

Περὶ μηδαμινοτήτων.

Ἡ «Ἀνάπλασις» ἀσχάλλει διότι ἐφημεροδογράφος τις, περιγράφων ἐν Ζακυνθιῇ ἐφημερίδι κηδεῖαν ἐν Ζακύνθῳ γενομένην, ἀνέγραψεν ὅτι ὁ νεκρὸς μετεφέρθη ἐκ τοῦ ναοῦ «δι' ἀμάξων εἰς τὴν αἰώνιαν μηδαμινότητα». Ἄλλ' ὁ λαὸς γνωρίζει τίνες μηδαμινότητες ἐπαγγέλλονται ἐνίοτε τὸν δημοσιογράφον.

Κατ' ἀκολουθίαν οὐτιδανῶν πασιγνωσῶν λόγοι λογιζοῦνται εἰς οὐδέν.

Οἱ Χιλιασταὶ

Ὑπὸ τοῦ Τμήματος τοῦ Τύπου τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ παρεσχέθη ἐπισήμως ἡ διαβεβαίωσις, — ὡς γράφει πρῶτῃ ἐφημερίδι, — ὅτι «ἀπηγορεύθη αὐστηρῶς ἡ διὰ τῶν διαφόρων τελωνείων καὶ ταχυδρομικῶν ἢ τηλεγραφικῶν γραφείων τοῦ Κράτους εἰσαγωγὴ καὶ διανομὴ ἐντύπων ἀποστελλομένων ἐξ Ἀμερικῆς διὰ τὴν προπαγάνδαν τῶν Χιλιαστῶν». Τὸ μέτρον τοῦτο εἶχεν ἐφαρμοσθῆ καὶ ἄλλοτε, καθ' ὑπόδειξιν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου, ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ ἐλησημονήθη, ἢ, μᾶλλον, ἠτύνησε, χάρις εἰς τὰς καταστρατηγήσεις τῶν ἐνδιαφερομένων προπαγανδιστῶν. Ἡ ἐπαί αἰληψίς τῆς συστάσεως διὰ νέου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἐγγράφου, δημορευθέντος ἐν προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας»,

ἐπανέφερεν ἐν ἰσχύϊ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἀγαθώτατα ἀποτελέσματα ἀποδότος μέτρον' ἀπόδειξις δ' ἔστω ἡ τελεία ἐξαφάνησις τῶν πλανοδίων βιβλιοπωλῶν τῶν χιλιαστῶν, οὔτινες κατέκλυζον μέχρι προχθὲς τὰς πλατείας καὶ πάντα τὰ δημόσια κέντρα, δὲν ἀφήκαν δ' οἰκίαν νὰ μὴ ἐνοχλήσῃ μετὰ φανατικῆς πεισμονῆς πρὸς πώλησιν φυλλάδων τῶν. Ἄς ἐλπίσωμεν, ὅτι τὸ μέτρον θὰ εἶνε ὀριστικόν, καὶ θὰ ἡσυχάσῃ ὁ κόσμος ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνον ταύτην ἐνόχλησιν.

Μερικαὶ ἐρωτήσεις.

Ὁ κ. Ὑπουργὸς τῆς δικαιοσύνης φαίνεται ἐξαρτῶν τὸ ἔργον τῆς «δημιουργίας», δηλαδὴ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Χώρας, ἐκ τῆς παροχῆς εὐρείας ἐλευθερίας καὶ εὐκολιῶν ὡς πλείστον εἰς τὴν συναψιν καὶ τὴν διάλυσιν τῶν γάμων διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ πολιτικοῦ γάμου ἀπέναντι τοῦ «καθυστερημένου» τάχα ἤδη θρησκευτικοῦ. Ἐὰν δὲν ἀπατώμεθα, ἐν Γαλλίᾳ εἶναι ἀπὸ πολλοῦ θεσμοθετημένος ὁ πολιτικὸς γάμος. Διατὶ ἐκεῖ οὐ μόνον δὲν διηκολύνθη τὸ ἔργον τῆς «δημιουργίας», ἀλλ' ἀπεναντίας, ὁ πληθυσμὸς τῆς Γαλλίας, ὡς πασίγνωστον, βαίνει ἐξακολουθητικῶς ἐλαττούμενος; Δεύτερον: Ἄν πάλιν δὲν ἀπατώμεθα, τὸ Ἑλληνικὸν Σύνταγμα διαγορεύει, ὅτι ἐπίσημος θρησκεία τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους εἶνε ἡ ὀρθόδοξος, ἐκκλησίαν του δὲ ἀναγνωρίζει τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Ὁ ἐστὶ, τὸ Κράτος τὸ Ἑλληνικὸν θρησκεύει, ἢτοι ἔχει θρησκείαν, δὲν εἶνε ἄθρησκον ἢ θρησκευτικῶς οὐδέτερον. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει πῶς τὸ Κράτος τοῦτο ἐννοεῖ νὰ εἰσαγάγῃ θεσμὸν οὐδετέρων θρησκευτικῶς πολιτειῶν, θεσμὸν δῆλα δὲ ὀθνεῖον πρὸς τὸν θρησκευτικὸν πολιτισμὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὃν ὑποτίθεται ὅτι ἀντιπροσωπεύει ἡ Κυβέρνησις τῆς χώρας, καὶ δὲ καὶ ἀντιστρατευόμενον πρὸς τὰς θρησκευτικὰς παραδόσεις του, πρὸς τὰς ὁποίας συνδυάζει τὴν ἀγνωστὴν καὶ τὴν ἱερότητα τοῦ οικογενειακοῦ θεσμοῦ; Καί, τέλος, διατὶ θέλει ὁ κ. Ὑπουργὸς διὰ τῆς ἀντιθέτου ἀκρότητος, ὅποια ἢ ἐν τῷ πολιτικῷ γάμῳ εὐχέρεια τῆς λύσεως τοῦ γαμικοῦ δεσμοῦ, νὰ θεραπεύσῃ ὑφισταμένην, κατ' αὐτόν, ἀκρότητα τοῦ ἐξαναγκασμοῦ πρὸς «ἀθέλητον συμβίωσιν», ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ συντελέσῃ καὶ ἡ Πολιτεία εἰς τὴν διευκόλυνσιν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν ἠθικὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν πολιτῶν τῆς, ἐφ' ὅσον καὶ ἐν ταῖς γαμικαῖς σχέσεσιν ἡ ἀρετὴ δὲν ἐπιτυγχάνεται δι' ἕξωθεν, μηχανικῶς, ἐπιβαλλομένων μέσων, ἀλλὰ ἐκ τῶν ἔσωθεν ἐκπηγάζει;

ΧΡΟΝΙΚΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ὅπως αἰφνηδιαστικῶς ἐγνώσθη κατ' αὐτὰς ὅτι σκέψις ἐγένετο περὶ εἰσαγωγῆς τοῦ πολιτικοῦ γάμου παρ' ἡμῖν. Ἐν μακροῦ δὲ συνεντεύξει αὐτοῦ πρὸς συντάκτην τῆς ἑφημερίδος «Ἐσπερινῆς» ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος προκληθεὶς ἐξέθηκε τὰς σκέψεις αὐτοῦ περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς καὶ εἰς τὸ ἑλληνικὸν κράτος εἰσαγωγῆς τοῦ πολιτικοῦ γάμου. Ὁ Μακαριώτατος φροεῖ, ὅτι ὁ πολιτικὸς γάμος ἀποτελεῖ θεσμόν, εἰς τὸν ὁποῖον ξένα πολιτεία ἠναγκάσθησαν νὰ καταφύγῳσιν ὡς ἐκ τοῦ θρησκευτικῶς ἀνομοδόξου τῶν συνιστώντων οὐτὰς πολιτῶν. Ἐφ' ὅσον ἐν Ἑλλάδι δὲν ὑπάρχουν παρεμφερεῖς λόγοι, ὁ πολιτικὸς γάμος θ' ἀποτελέσῃ παρ' ἡμῖν ὀθνεῖον θεσμόν ἀπροσάρμοστον πρὸς τὸν συμπαγῶς ὁμόδοξον πληθυσμὸν τῆς χώρας καὶ πρὸς τὰ ἦδη καὶ τὰς παραδόσεις τὰς ἑλληνικάς. Εἰς τὰς παραδόσεις δὲ τὰς ἑλληνικάς πρωτεύουσιν θέσιν κατέχει ἡ ἀγνότης τοῦ γαμικοῦ δεσμοῦ καὶ ἡ ἠθικὴ συνοχὴ τῆς ἑλληνικῆς οἰκογενείας. Ἡ ἄνευ ἀποχωρῶντος λόγου, ἢ μᾶλλον, ἢ παρὰ πάντα ἀποχωρῶντα λόγον ἐπείσαγωγή τοῦ πολιτικοῦ γάμου θὰ χαλαρώσῃ τοὺς οἰκογενειακοὺς δεσμοὺς διότι θὰ διευκολύνῃ τὰ μάλιστα, τὴν διὰ τῆς ἐπαυξήσεως τῶν λόγων διαζυγίου, χαλάρωσιν τῶν οἰκογενειακῶν δεσμῶν. Ἄλλ' ἢ Ἑλληνικὴ Πολιτεία πᾶν ἔχει συμφέρον νὰ πράξῃ τὸ πᾶν πρὸς προστασίαν τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου, μεταξὺ δὲ τῶν πρὸς τοῦτο συνετελεστικῶν μέτρων ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος οὐ μόνον ἐγκρίνει, ἀλλὰ καὶ ζωηρῶς συνιστᾷ τὴν φορολογίαν τῶν ἀγάμων. Ἐξ ἀντιθέτου ὁ κ. Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης ἔχει τὴν γνώμην, ὅτι ὁ πολιτικὸς γάμος οὐ μόνον δὲν θὰ βλάβῃ τὴν ἑλληνικὴν οἰκογένειαν, ἀλλὰ καὶ θὰ «εὐπρεπίσῃ τὸ οἰκογενειακὸν μας δίκαιον διὰ τοῦ συγχρονισμοῦ μιᾶς καθυστερημένης πλευρᾶς του, καὶ θὰ ἀποδώσῃ ἔθνικῶς καὶ κοινωνικῶς μεγάλη ὄφελον». Τὸ ὑφιστάμενον παρ' ἡμῖν γαμικὸν δίκαιον ὁ κ. Ὑπουργὸς θεωρεῖ παρεμβάλλον ὑπερβολικὰ ἐμπόδια εἰς τὸ ἔργον τῆς δημιουργίας, ταῦτα δ' εἶνε τὸ μὲν τὰ ὑφιστάμενα κωλύματα τοῦ γάμου, αἵτινα δὲν δικαιολογοῦνται, κατ' αὐτόν, ἀπὸ τὴν σύγχρονον ἐπιστημονικὴν καὶ ἠθικὴν ἀντίληψιν, τὸ δὲ ὁ τρόπος τῆς τελέσεως τοῦ γάμου δι' ἐφαρμογῆς τύπων ἀσκόπων καὶ ἐν πολλοῖς διαπομπευτικῶν ἀντικειμένων εἰς τὴν θετικότητα τῆς ἐποχῆς, καὶ τελευταῖον, αἱ ἄκαρποι καὶ σχολαστικαὶ δυσκολαὶ τῆς λύσεως τοῦ γάμου. Ἀξιοσημείωτον εἶνε ὅτι ὡς τὸ σοβαρώτερον τῶν ἐμποδίων τούτων ὁ Ὑπουργὸς κηρύττει τὸν τρόπον τῆς τελέσεως τοῦ γάμου, τὸν ὁποῖον εἰρωνεύεται ἐν τῷ περιεχομένῳ τῶν εὐχῶν τῆς ἱεῶς ἀκολουθίας τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου, τῆς ὁποίας προτιμᾷ τὴν τοῦ συμβολαιογράφου ἢ τοῦ δημάρχου πρὸς τοὺς μελλονίμους «σοβαρὰν καὶ βραχυλόγον ὑπόμνησιν τῶν ὑποχρεώσεων τῶν». Τέλος ὁ Ὑπουργὸς θεωρεῖ τὴν εὐχερῆ λίσιν τοῦ γάμου «χιλιάσις προτιμωτέραν καὶ σκοπιμωτέραν ἀπὸ τὴν σήμερον κρᾶτουσαν κατάστασιν τοῦ ματαίου ἐξαναγκασμοῦ πρὸς ἀθέλητον διατήρησιν ἐνὸς λεπτεπιλέπτου συνεταιρισμοῦ, ἔχοντος φυσικὴν προϋπόθεσιν

τὴν ἐν παντὶ καὶ πάντοτε συνάντησιν δύο ἐλευθέρων θελήσεων».

—Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἀπατήσας εἰς τὰς ἀνωτέρω δηλώσεις τοῦ κ. Ὑπουργοῦ διὰ τῆς «Καθημερινῆς» ἐρωτήσας αὐτόν, ἐδήλωσεν ὅτι τὰ ἐπιχειρήματα ταῦτα ἀξάνουσι μᾶλλον τοὺς φόβους περὶ τῶν ἐκ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ πολιτικοῦ γάμου κινδύνων καὶ ὅτι ἐξ αὐτοῦ μόνον ἀποσύνθεσις τῆς ἑλληνικῆς οἰκογενείας δύναται νὰ προέλθῃ. Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἐδήλωσεν ὅτι προϋκτεῖτο περὶ προσωπικῆς γνώμης τοῦ κ. Ὑπουργοῦ ἢ ἡ Κυβέρνησις δὲν εἶνε διατεθειμένη νὰ υἱοθετήσῃ ὡς ἀντιβαίνουσαν εἰς τὸ πρόγραμμα αὐτῆς.

—Διὰ τηλεγραφήματος πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν ἀνηγγέλθη ὁ ἐκ συγκοπῆς τῆς καρδίας ἐπελθὼν θάνατος τοῦ Μητροπολίτου Βελλῆς καὶ Κόνιτσης. Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀνήγγειλε τὸ γεγονός πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην ἐκφράσας ἅμα τὰ συλλυπητήρια αὐτοῦ. Κατ' ἐκθεσιν δὲ τοῦ Γραμματέως τῆς ἀπορφανισθείσης Μητροπόλεως πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον τῆς κηδείας τοῦ μακαρίτου Μητροπολίτου γενομένης ἐν μέσῳ ἀπείρου πλήθους θρηνοῦντος τὸν αἰφνιδίως θανόντα Ἱεράρχην προσέτι ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἰωαννίνων κ. Σπυρίδων. Μετέβη καὶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Νικοπόλεως καὶ Προβέξης εἰς Κόνιτσαν ἀλλὰ δὲν προέλαβε τὴν κηδείαν.

—Μεταβὰς τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν εἰς Αἴγινα ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος παρέμεινε μεταξὺ τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ τῆς νήσου μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς Πέμπτης, ἐπανειλημμένως κηρύξας τὸν θεῖον λόγον, διευθετήσας διάφορα ζητήματα, ἐπισκεφθεὶς τὸ Νοσοκομεῖον, τὰς Φυλακὰς καὶ τὰς Σχολὰς, κατέθηκε δὲ καὶ τὸν θεμέλιον λίθον τοῦ ἀνεγερθησομένου Παρθενωγείου Φανερωμένης.

—Τῇ Πέμπτῃ ἐπανεκάμψεν εἰς τὴν Μητρόπολιν αὐτοῦ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Τρίκκης καὶ Σταγῶν κ. Πολύκαρπος, ἐπ' ἀδείᾳ παραμείνας ἐν Ἀθήναις ἡμέρας τινάς. Ὁμοίως ἐπανεκάμψεν εἰς τὴν ἔδραν αὐτοῦ καὶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Φαναρίου καὶ Θεσσαλιώτιδος κ. Ἰεζεκιὴλ ἐπ' ἀδείᾳ μεταβὰς εἰς τὴν γενέτειραν αὐτοῦ καὶ διελθὼν τῶν Ἀθηνῶν.

—Οἱ Σεβ. Σύεδροι Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κ. Τιμόθεος καὶ Καρυστίας κ. Παντελεήμων μετέβησαν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας εἰς τὰς ἐαυτῶν ἔδρας χάριν ὑποθέσεων τῶν Ἐπαρχιῶν αὐτῶν.

—Εἰς τὸν Διευθυντὴν τῆς ἐν Σάμῳ Ἱερατικῆς Σχολῆς ἀρχιμ. Θεοφύλακτον Παπακωνσταντίνου ἀνετέθησαν καθήκοντα προσωρινοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς Πενιέλης, ἀπολυθέντος τοῦ ἀρχιμ. Ἰγνατίου Γιαννακοπούλου.

—Ἐν τῇ ἐν Σαλαμῖνι Ἱ. Μονῇ Φανερωμένης συνεκροτήθη ἀδεία τοῦ Μ. Ἀρχιεπισκόπου τὸ ἐτήσιον ἔθνικον Συνέδριον τῆς «Χριστιανικῆς Κινήσεως τῶν Ἑλλήνων Φοιτητῶν» ἀποτελοῦσης Τμήμα τῆς ἐνταῦθα Χ.Α.Ν. Τὸ Συνέδριον τοῦτο 4ον ἦδη ἀπὸ τῆς πρώτης ἐφαρμογῆς τοῦ ὄρατου τούτου θεσμοῦ, διήρκεσεν ἀπὸ τῆς ἐσπέρας τῆς 14ης το. μηνὸς καὶ ἡσχολήθη ἐπὶ τοῦ θέματος «Ἡ βᾶσις τοῦ μέλλοντος—Πραγματικὴ μὲρ-

φωσις», μετεχόντων φοιτητῶν ἐξ ὄλων τῶν Σχολῶν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἄλλων ἀνωτέρων ἐνταῦθα Σχολῶν, ἀντιπροσώπων τῆς ἐν τῇ Χ. Α. Ν «Χριστ. Κινήσεως τῶν Ἑλλήνων φοιτητῶν», τῆς «Χριστιανικῆς Ὁργανώσεως Νέων Πειραιῶς», τῆς «Ὁμοσπονδίας τῶν προσφύγων φοιτητῶν» τῆς «Ἐνώσεως προσφύγων φοιτητῶν», τῆς «Ἐνώσεως ἀποφοίτων Ῥιζαρίου Σχολῆς», τῆς «Ὁρθ. Χριστ. Ἀδελφότητος ὁ Ἀποστ. Παῦλος» καὶ τοῦ Τμήματος ἐφήβων τῆς Χ. Α. Ν. Ἀθηνῶν. Ἐπὶ τοῦ θέματος ἔκαμον σχετικὰς εἰσηγήσεις οἱ κ. κ. Θεοφ. Κακριδῆς Καθηγητῆς τῆς Φιλοσοφ. Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου, Ἰωσήφ Μαχότκα Γεν. Διευθυντῆς τῆς Χ. Α. Ν. Ἀθηνῶν, Δημ. Κουϊμουτσόπουλος Καθηγητῆς τῶν Θρησκευτικῶν καὶ Δ. Ἀναγνωστόπουλος Διευθυντῆς τοῦ Μαρασιείου Διδασκαλείου, ἐξετάσαντες τὴν οὐσίαν καὶ τὸν σκοπὸν τῆς πραγματικῆς μορφώσεως, τοὺς διαφόρους αὐτῆς συντελεστὰς καὶ τὸ μέρος τοῦ ἀτόμου διὰ τὴν αὐτομόρφωσίν του. Μεθ' ἑκάστην εἰσήγησιν ἠκολούθει διεξοδικὴ συζήτησις τὰ πορίσματα δὲ τῆς ὅλης συνηγορίας συνεκεντρώθησαν εἰς εἰδικὸν ψήφισμα. Τὸ Συνέδριον τοῦτο ἐπεσκέφθη καὶ ὁ Πρόεδρος τοῦ Πανεπιστημίου κ. Σ. Μενάρδος συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Πανεπ. Λέσχης κ. Θ. Βαλάσση. Ὁ κ. Πρόεδρος ὁμιλήσας δις πρὸς τοὺς συγκεντρωμένους φοιτητὰς ἐτόνισε τὴν σημασίαν τῶν τοιούτων κινήσεων καὶ τὴν σπουδαιότητα τοῦ παράγοντος τῆς φοιτητικῆς νεολαίας ἐν τῇ κοινωνίᾳ μας. Εὐχαριστίαι θερμοὶ ἐξεφράσθησαν πρὸς τὸν πανοσ. Ἠγούμενον τῆς Μονῆς, τοὺς ἀδελφοὺς διὰ τὴν πρόθυμον φιλοξενίαν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἠγγέλθη τηλεγραφικῶς ἐξ Ἀλεξανδρείας ὅτι ὁ ὑποβάλων κατὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Νουβίας κ. Νικολάου κατηγορίας τινὰς ἰατροὺς κ. Καρβούνης ἐμνηνύθη ὑπὸ τοῦ κατηγορηθέντος ἐπὶ συκοφαντία καὶ κατεδικάσθη εἰς δίμηνον φυλάκισιν. Ἡ ἀπόφασις ἀνεκόπη ὑπὸ τῶν συνηγόρων τοῦ καταδικασθέντος.

—Πρὸς διευκλύνσιν, συνεπεῖα διαγραφῆς ὑποψηφίων, δημιουργηθείσης καταστάσεως ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Ἀλεξανδρείας ὁ μετὰ τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Νουβίας τὰς πλείστας λαβῶν ψήφους κατὰ τὴν προκριματικὴν ἐκλογὴν Παναγ. πρώην Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Μελέτιος ἐδήλωσεν ὅτι παραιτεῖται τῆς ὑποψηφιότητος αὐτοῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΣΙΑΣ

Κατ' εἰδήσεις ἐκ Πετροπόλεως συνελήφθη ὑπὸ τῶν Μπολσεβίκων καὶ ἐφυλακίσθη ὁ προϊστάμενος τῆς μεγάλης Λαύρας τοῦ ἁγίου Ἀλεξάνδρου Νέφσκη ἐπίσκοπος Γρηγόριος μετὰ 9 μοναχῶν ἐπὶ τῇ κατηγορίᾳ ὅτι ἀπέκρουσαν πολῦτιμα ἱερὰ σκευὴ τῆς Λαύρας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Τῇ 4 Μαρτίου ἤρξαντο αἱ ἐργασίαι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ρωμ. ἐκκλησίας τῇ δὲ ἐπομένῃ ἐπελήφθη αὕτη τοῦ ζητήματος τῆς συγκλήσεως τῆς Οἰκ. ἐν ἁγίῳ Ὁρει Συνόδου, περὶ ὃ ζήτημα κατηναλώθη ἅπανα ἡ συνεδρία, διατυπωθέντων ἐν τέλει τῶν ἐξῆς. Ἐν ἧ περιπτώσει ἀποδεχθῶσιν αἱ λοιπαὶ ὀρθόδοξοι

Ἐκκλησίαι τὴν σύγκλησιν ἐν ἁγίῳ Ὁρει Συνόδου ἢ Ρωμ. Ἐκκλησία ὀριστικῶς θὰ συμμετάσχη ταύτης. Οὐχ ἦτιον ἐκφράζει εὐχὴν, ὅπως ἀναβληθῇ διὰ τὸ 1927, ὅπως ἐν τῷ μεταξὺ γένηται σοβαρώτερα μελέτη καὶ προπαρασκευή. Ἐἴτε δὲ κατὰ τὸ τρέχον εἴτε κατὰ τὸ ἐπιδὸν ἔτος συγκληθῇ δέον νὰ μὴ φέρῃ τὸν χαρακτῆρα καὶ ὀνομασίαν οἰκουμενικῆς, ἀλλὰ διορθοδόξου, προπαρασκευαστικῆς κ.τ.λ. Προκειμένου δὲ περὶ τῶν συζητηθησομένων ζητημάτων ὀφείλει ἐκ τῶν προτέρων νὰ τεθῇ ὡς βᾶσις, ὅτι μόνον ἐπὶ τοῦ Ἡμερολογίου δύναται νὰ ληφθῇ ὀριστικὴ ἀπόφασις, ἐπὶ δὲ τῶν λοιπῶν ζητημάτων θὰ διεξαχθῇ ἀκαδημαϊκὴ μόνον συζήτησις, ἄνευ ἀποφάσεώς τινος, ἐφ' ὅσον οἱ ὀρθόδοξοι λαοὶ δὲν εἶναι εἰσέτι παρεσκευασμένοι πρὸς ἐκκλησιαστικὰς μεταρρυθμίσεις, αἵτινες, γινόμεναι θὰ ἔχωσιν ὀλέθρια ἀποτελέσματα. Ἀπεφασίσθη δ' ὅπως μετὰ τὸ Πάσχα (4 Ἀπριλίου) τριμηνίως ἐπιτροπὴ μεταβαίνουσα εἰς Ἱεροσόλυμα, διέλθη ἐκ Κων. πόλεως καὶ συνεννοηθῇ μετὰ τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου ἐπὶ τοῦ ζητήματος.

—Κατ' εἰδήσεις ἐκ Βουκουρεστίου ὁ καθηγητῆς κ. Δημητρώσκου μετὰ τοῦ Γραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μεταβαίνουν εἰς Ἱεροσόλυμα ἐπὶ ἀποστολῇ πρὸς τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἡ ἐν Ἀθήναις ἐκδιδομένη ἐφημερίς «Κωνσταντινούπολις» ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 14 Μαρτίου σημειοῖ τὰ ἐξῆς: «Ὁ ἐν Κων. πόλει ἀρχηγὸς τῶν Ἰησουιτῶν μετέβη τελευταίως εἰς Ἀγκυραν ἐπαυτῶν παρὰ τῆς Τουρκικῆς Κυβερνήσεως νὰ ἀποδοθῶσιν εἰς τὸ τάγμα του αἱ σχολαὶ τὰς ὁποίας συνετῆρι τοῦτο ἐν Μερζεφούντι, ἐν Τοκάτῃ, ἐν Ἀμασειᾷ, ἐν Σεβαστείᾳ καὶ ἀλλαχού καὶ τὰς ὁποίας οἱ Τοῦρκοι κατέσχον καὶ χρησιμοποιοῦν διὰ τὰς ἀνάγκας των. Ἡ ἐπαυτεία ὅμως δὲν ἴσχυσε διότι ὁ Σεβασμιος Πατὴρ ἐπέστρεψεν ἤδη ἐν Κων. πόλει ἀπρακτος. Ἄν δὲν ἀπατώμεθα, εἶνε ὁ περιφημὸς Πέτρ Λωμπρῆ, ὁ ὁποῖος καθ' ὄν χρόνον κατείχομεν τὴν Μικρασίαν ἐκόπτετο ὑπὲρ τῶν «braves turcs» καὶ ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν ἔξωσίν μας ἐκ Σμύρνης ἐθεάθη ἐν σαλονίῳ τοῦ Πέραν ἀγαλλόμενος καὶ φαιδρῶς πανηγυρίζων!»

ΔΙΑΦΟΡΑ

—Ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν τοιχωμάτων τοῦ θόλου τῆς Ἀγ. Σοφίας παρουσιάσθησαν νέα ρήγματα, διευρυνθέντων καὶ τῶν παλαιῶν, συνεπεῖα τῶν τελευταίων ἐξακολουθητικῶν βροχῶν. Αἱ τουρκικαὶ ἀρχαὶ κατήρτισαν ἐπειγόντως ἐπιτροπὴν ἐκ μηχανικῶν ἡτις ἐξήτασε τὰ ρήγματα, συστήσασα διαφόρους ἐπισκευὰς πρὸς παρακώλυσιν τῆς διηθήσεως τοῦ ὀμβρίου ὕδατος.

—Ἐν Γιουγκοσλαυίᾳ σήμερον ὑπάρχουσιν ὀπαδοὶ δέκα χριστιανικῶν δογμάτων καὶ δύο ξένων θρησκευμάτων, τοῦ μουσουλμανισμοῦ καὶ τοῦ ἰουδαϊσμοῦ. Μέγιστος ἀνταγωνισμὸς ὑπάρχει μετὰ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῆς Λατινικῆς, αἵτινες εἶναι καὶ αἱ ἐπικρατέστεραι, διότι ἐπὶ τῶν 11,924,915 κατοίκων εἰς μὲν τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἀνήκουσι 5,529,561 άτομα, εἰς δὲ τὴν Λατινικὴν 4,473,877, κατὰ τὴν τελευταίαν ἀπογραφὴν.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Αἰγιαλείᾳ Ἱερ. Μονῆς τῶν Ταξιαρχῶν, προκηρῶσει ὅτι ἐκτίθῃσιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικίας τῆς τέσσαρα μαγαζεῖα ὡς καὶ τὴν ἄνω ὄροφὴν τῆς ἰδίας οἰκοδομῆς προωρισμένην διὰ ξενοδοχείου κείμενα δὲ παρὰ τῆ πλατεῖα τῆς πόλεως Αἰγίου, κατὰ τοὺς ὅρους συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, ἧς ἀντίγραφα κατατεθήσονται ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς καὶ ἐν τῷ συμβολαιογραφείῳ τοῦ ἐν Αἰγίῳ συμβολαιογράφου Χ. Κεφαλοπούλου. Ἡ δημοπρασία γενήσεται τῇ 21ῃ Μαρτίου ἔ. ἔ. ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρα 10 ἕως 12 π. μ. ἐν τῷ συμβ/γράφειῳ τοῦ ἐν Αἰγίῳ συμβ/γράφου Χριστοῦ Κεφαλοπούλου Οἱ βουλόμενοι νὰ ὑπερθεματίσωσι δύναται νὰ λάβωσι γνώσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρῶσεως κατατεθειμένων ἐν τῇ ἐν Αἰγίῳ συμβ/γραφείῳ τοῦ κ. Χρ. Κεφαλοπούλου Ἐν τῷ ἐν Αἰγιαλείᾳ Ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ταξιαρχῶν τῇ 23 Φεβρουαρίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν τῇ Ἱ. Μητροπόλει Ἱ. Ηλείας Ἱ. Μονῆς Πορταῖν, προκηρῶσει ὅτι, ἐκτίθῃσιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως ἐνεργηθῆσομένην τὴν 21ην Μαρτίου ἔ. ἔ. ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρα 10—12 π. μ. ἐν Δίβρῃ καὶ ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου τῆς Εἰρηνοδίκου Λαμπειᾶς ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ καὶ ἐνδὸς μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ὡς καὶ τοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου, τὰ κάτωθι εἶδη. α') Πεντακοσίων (500) περίπου ὀκτάδων χλωροῦ τυροῦ (Τσαντήλας) β') Τριάκοντα (30) ἄμνων καὶ ἐριφῶν γ') Ἐβδομήκοντα πέντε ὀκτάδων ἐρίων παντὸς εἴδους (Πλάτες, κολόκουρα, ἀρνόμαλα καὶ κοφές) καὶ δ') Τριάκοντα (30) Κυφελῶν μελλισσίων. Ἐν περιπτώσει δὲ ματαιώσεως αὐτῆς ἐνεκεν οἰουδῆποτε λόγῳ ἢ μεζιζονος προσφοράς μετὰ τὴν ἐνέργειαν αὐτῆς, θὰ ἐπαναλαμβάνεται αὐτὴ καὶ ἐκάστην ἐφεξῆς Κυριακῇ ἐπὶ τῇ βάσει νέας προκηρῶσεως ἡμῶν τοιχοκολλουμένης μόνον ἐν Δίβρῃ πρὸ τριῶν τοῦλάχιστον ἡμερῶν. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσιν δύνανται νὰ λάβωσι γνώσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρῶσεως ἡμῶν ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Πορταῖν τῇ 26 Φεβρουαρίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Ἐλασσῶνι Ἱερ. Μονῆς Ὀλυμπιώσεως, προκηρῶσει ὅτι κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 129927 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργείου τῆς Γεωργίας καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 10243 διαταγῆς τοῦ Γεν. Ἐκκλῆσι. Ταμείου ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως δύο ἀγροὶ τῆς Μονῆς κείμενοι εἰς θέσιν Κιόσκια ὁ εἰς στρεμμάτων 13 περίπου καὶ ὁ ἕτερος στρεμμάτων 5 μετὰ τοῦ συνεχομένου ἀλωνστόπου καὶ τοῦ ζευγολατίου συμφώνως πρὸς τοὺς ὄρους τῆς σχετικῆς διακηρῶσεως εὑρισκομένης εἰς τὸ Γραφείον τῆς Μονῆς ἔνθα οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται νὰ λαμβάνωσι γνώσιν κατ' ἐκάστην καὶ κατ' οἰονδήποτε ὥραν. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἐλασσῶνι καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπω τὴν 28ην τρέχοντος μηνὸς Μαρτίου ἔ. ἔ. ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρα 10—12 π. μ. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ὀλυμπιώσεως τῇ 10 Μαρτίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Ἀθανασίου, προκηρῶσει ὅτι κατὰ τὴν 21 Μαρτίου 1921 ἐν Μαζέικαις καὶ ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Κλειτορίας Π. Οἰκονόμου ἐκποιῶνται εἰκοσι πρῶβατα, καὶ εἰκοσι ἄμνοι τῆς Μονῆς Ἀγίου Ἀθανασίου, καὶ προσκαλοῦνται οἱ βουλόμενοι νὰ γίνωσιν ἀγορασταὶ ὅπως πλειοδοτήσωσι συμμορφούμενοι μὲ τὴν ταδάρηθμον συγγραφῆν ὑποχρεώσεων εὑρισκομένην εἰς τὸ Γραφείον τῆς Μονῆς Ἐν τῷ Ἱερᾷ Μονῇ Ἀγίου Ἀθανασίου τῇ 2 Μαρτίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κορώνης διακηρῶσει ὅτι τὴν 21ην Μαρτίου 1926 ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρα 10—12 π. μ. ἐκτίθεται εἰς ἐπαναληπτικὴν πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐν Καρδίτῃ καὶ ἔξωθι τοῦ Μεγάλου Καρφενείου, συνήθους τόπου τῶν δημοπρασιῶν, ἢ ἐκποιήσις τῆς ἐν Παλαιοκαστρῷ ἰσογείου οἰκίας μετὰ τῆς περιοχῆς τῆς τῆς Μονῆς Κορώνης. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Κορώνης τῇ 28 Φεβρουαρίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κλειστῶν διακηρῶσει ὅτι, ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ μονοετῆς ἐνοικίας τοῦ δικαιώματος ῥητινοσυλλογῆς καὶ ἐλαιοσυλλογῆς τῶν πεύκων καὶ ἐλαιοδένδρων τοῦ κτήματος τῆς Μονῆς «Σκαρμαγῆ» τοῦ ἐξαιρεθέντος ἀπὸ τῆς δεκαετοῦς μισθώσεως. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται τὴν 21ην Μαρτίου ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρα 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Γ. Λιακοπούλου καὶ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Κακουργιοδικείου Ἀθηνῶν Οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνώσιν τῶν ὄρων τῆς δημοπρασίας εἰς τὸ ἐν Ἀθῆναις γραφείον τῆς Μονῆς (Ὀδὸς Βορέου ἀρ. 4). Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Κλειστῶν τῇ 25 Φεβρουαρίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Ἐλασσῶνι Ἱερᾶς Μονῆς Ὀλυμπιώσεως, προκηρῶσει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πρὸς πενταετὴ μίσθωσιν τὰ κάτωθι ἀκίνητα τῆς Μονῆς (ἢτοι 1) εἰς ὑδρόμυλος ὑπὸ τὸ ὄνομα Ζερβόμυλος, 2) μία Φάμπρικα κειμένη ἀνωθεν τοῦ Ζερβόμυλου, 3) ἐν μαγαζεῖον κείμενον ἐντὸς τῆς πόλεως Ἐλασσῶνος παρὰ τὴν ἀγορὰν καὶ 4) μὴ οἰκία κειμένη ἐν τῇ συνοικίᾳ Βαρόσι ὑπὸ τὸ ὄνομα οἰκία Δωροθέου συμφώνως πρὸς τοὺς ὄρους τῶν σχετικῶν διακηρῶσεων εὑρισκομένων ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς, ἔνθα οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται νὰ λαμβάνωσι γνώσιν κατ' ἐκάστην κατ' οἰανδήποτε ὥραν. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἐλασσῶνι καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπω τὴν 28ην τρέχοντος μηνὸς Μαρτίου ἔ. ἔ. ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρα 10—12 π. μ. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ὀλυμπιώσεως τῇ 10 Μαρτίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὀλυμπιώσεως, προκηρῶσει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως ἢ ἀγέλης τῆς Μονῆς τμηματικῶς ἀποτελουμένη ἔξ εἰκοσι ἀγελάδων ἀπὸ 5—10 ἐτῶν, καὶ ἕτερον δέκα 3—6 ἐτῶν, ἔξ εἰκοσι μόσχων ἐνδὸς ἔτους ἔξ ὧν 9 ἄρμενες καὶ 11 θήλειες, δέκα τριῶν δαμαλῶν ἔξ ὧν δύο μονογάδες ἐτῶν 4, τῶν ὑπολοίπων ἐτῶν 3—5 καὶ τεσσάρων φορβάδων ἐτῶν 10, 5, 2 καὶ 1 συμφώνως πρὸς τοὺς ὄρους τῆς σχετικῆς διακηρῶσεως εὑρισκομένης ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς ἔνθα οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται νὰ λαμβάνωσι γνώσιν κατ' ἐκάστην καὶ κατ' οἰονδήποτε ὥραν. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἐλασσῶνι καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπω τὴν 28ην τρέχοντος μηνὸς Μαρτίου ἔ. ἔ. ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρα 10—12 π. μ. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ὀλυμπιώσεως τῇ 10 Μαρτίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῶν Ἱερῶν Μονῶν Στανοῦ καὶ Ἰλαρίου προκηρῶσει ὅτι ἐκτίθῃσιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκμισθώσεως ἐκ τοῦ δάσους «Ἀναβρυκᾶ» τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Στανᾶς, πρὸς ἐξαγωγήν 25 Κυβ. Μέτρ. Ξυλείας «Πλατάνων» καὶ ἐκ τοῦ δάσους «Κρανιά» τῆς αὐτῆς Μονῆς, πρὸς ἐξαγωγήν 20.000 ὀκτάδων ξυλάνθρακων. Ἡ δημοπρασία ἀνεργηθήσεται ἐν Κοζάνῃ τῇ 28ῃ Μαρτίου ἔ. ἔ. ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρα 10—12 π. μ. ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπω, ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Κοζάνης Δημητρίου Πράσσα καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς συμφώνως πρὸς τοὺς ὄρους τῆς ὑπ' ἀρ. 22 ἔ. ἔ. διακηρῶσεως, ἡμῶν, ἧς ἀντίγραφον παρὰ τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς καὶ τῷ ὡς ἄνω συμβολαιογράφῳ, ἔνθα οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνώσιν τῶν ὄρων. Ἐν Στανῷ τῇ 7 Μαρτίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βουλκάνου «Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου», διακηρῶσει εἰς τὴν 28ην Μαρτίου ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρα 10—12 π. μ. ἐν Καλάμαϊς καὶ ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Α. Δίγκρη ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικίας τῆς περιφέρειας τῆς Μονῆς συμφώνως πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 86 ἀρχικὴν διακηρῶσιν καὶ ἀπὸ 31 Μαρτίου 1924, κατατεθειμένην εἰς τὸ συμβολαιογραφείον τοῦ ἀνωτέρου συμβολαιογράφου. Ἐπίσης τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ὥρα ἐκτίθενται ἐν Μεσσίῃ ἐν τῷ συνήθει τόπω τῶν δημοπρασιῶν καὶ ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀνδρέα Καντιάνη εἰς δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικίας τῆς ἐλαιοπερίβολα τὰ κείμενα εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς πόλεως Νησίου συμφώνως πρὸς τοὺς ὄρους τοῦ προηγουμένου ἐνοικιαστηρίου συμβολαίου εὑρισκομένου ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ ἀνωτέρου συμβολαιογράφου κ. Ἀνδρέου Καντιάνη.